

[Stauning.]

blikkelig maa virke tabbringende for Landmandsbanken, og fordi en hastig Afvikling skal foregaa efter denne Plan. Det foreslaas jo endda at lægge en uhyre Magt og Myndighed i Ministerens Hænder; jeg henviser til §§ 8—11, som forudsætter en uhyre Tillid til den nuværende Minister, en Tillid, han neppe kan vente.

Endelig tror jeg, at hvis der skulde kunne skabes Muligheder for, at et saadant Eksperiment kunde falde lykkeligt ud, maatte der forud gaa anderledes indgaaende Undersøgelser og Planlægninger, end her er sket. Saa maatte man skabe Forstaaelse med den gamle Banks Ledelse — det var en absolut Forudsætning for overhovedet at kunne indlade sig paa et saadant Eksperiment —, og man maatte have Kendskab til Ledelsen af den nye Bank, inden man gav sin Velsignelse til den og til Overførelse af Kunderne til den. Ogsaa for Tilvejebringelsen af Kapital til en saadan ny Bank maa det dog være afgørende nødvendigt, at man forud ved, hvem det er Hensigten skal lede den. Vi har sørgelige Erfaringer nok med Bankledere og behøver ikke at tilvejebringe en ny.

Men afgørende synes jeg det er, at en saadan Overføring som paatænkt til en ny Bank slet ikke er mulig. Vi kan ikke ved Lov bestemme, at Fru Petersen, der har 100 000 Kr. staaende i Landmandsbanken, fra en bestemt Dato skal flytte dem over til en ny Bank. Hvad er det dog for besynderlig Tale, at man bilder sig ind, at man saadan kan overføre store Partier af den nuværende Banks Indskudsmidler og en stor Del af dens Kunder til en helt ny Bank, som de paa-gældende maaske ikke har mindste Tillid til? Jeg er sikker paa, at man handler ganske i Blinde, naar man mener, at en saadan Overførelse kan finde Sted.

Jeg kunde tænke mig, at det var muligt, hvis man, som sagt, forberedte Sagen grundigt i Forstaaelse med den Bank, der skulde nedlægges, og efter en indgaaende velvillig Behandling af Sagen paa forskellig Maade; saa var det tænkeligt, at man til en vis Grad kunde gøre det. Men jeg ser slet ikke Nødvendigheden af at gøre det. Hvorfor i al Verden den velorganiserede Bank, der findes, skal slaas ihjel, for at en ny Bank skal organisere sig, for at alle de Tab skal forvoldes, som dette Eksperiment maa medføre, det kan jeg ikke faa ind i mit Hoved, men det er naturligvis min Fejl.

Jeg frygter altsaa for, at denne Idé, som jeg har forstaaet, trods det nye Forslags Fremsettelse, alligevel har en vis

Sympati i Ministeriet, paa Forhaand har saadanne Vanskeligheder, at den ikke kan realiseres, i hvert Fald ikke paa den Maade, man har lagt Tingene an. Men det sikre er derimod, at Staten maa betale Tab, svarende til det Likvidationsopgør, man har foretaget, at Staten mister Adgangen til at faa virkelig Dækning for sin Del af Tabet gennem Landmandsbankens Fortsættelse, og at den ogsaa sætter et Aktieløb i Risiko.

Jeg maa sige, at jeg er forbavset over, at man paa et saa spinkelt Grundlag som dette Forslag turde sende Repræsentanter til Udlandet for at søge Aktiekapital. Jeg er forbavset over, med hvilken Lethed man indlader sig paa den Slags. Derimod forstaar jeg særdeles godt, at Ø. K. har trukket sit Tilbud tilbage, og jeg kan ogsaa forstaa, at Udlandets Banker vil have større Sikkerhed for at gaa ind i et saadant Eksperiment.

Regeringsforslaget er imidlertid, som Figura udviser, noget helt andet end dette Forslag II., som har Regeringens Sympati.

Man maa sige, at Ministerens Forslag i og for sig ikke er meget indviklet, selv om det ikke just lyser af Klarhed, men det er faktisk et Kølleslag mod den eller de Virksomheder, som det ellers havde været Hensigten at redde. At dele Bankens Forretninger i to Dele, det er lige til, at udskyde Ordningen i Virkeligheden til 1932 er ogsaa lige til, og bestemme Tidspunktet for Landmandsbankens Likvidation, det Tidspunkt, da den skal ophøre med at tage Indskud under Statens Garanti o. s. v., det kunde man gøre uden større Vanskeligheder, og dette er jo Lovforslagets Indhold.

I § 8 gives der Ministeren en Bemyndigelse, som kan blive særdeles kostbar. Det hedder nemlig, at han faar Bemyndigelse til at lade bortsælge Filialer til Konkurrenter. Nej, det synes jeg dog ikke man saadan blindt kan overlade til Ministeren at staa for.

Det, der foreslaas, er alt i alt en effektiv Slagtning af Landmandsbanken, men et Forehavende, som det altsaa aldrig har været Hensigten at iværksætte. Men den højtærede Minister sagde selv, og jeg hørte ogsaa Venstres Ordfører i Dag sige, at Hovedparagraffen er egentlig § 7. Ja, maaske. Hvad siger § 7? Den siger, at Ministeren kan medvirke til en Ordning i det Omfang, det er muligt, gennem en ny Aktiekapital, gennem Overførelse til en anden Bank eller paa anden Maade. Jeg lykønsker den skarpsindige Ordfører, som har faaet Klarhed ud af dette. Paragraffen tillader alt muligt, den bestemmer ingen-